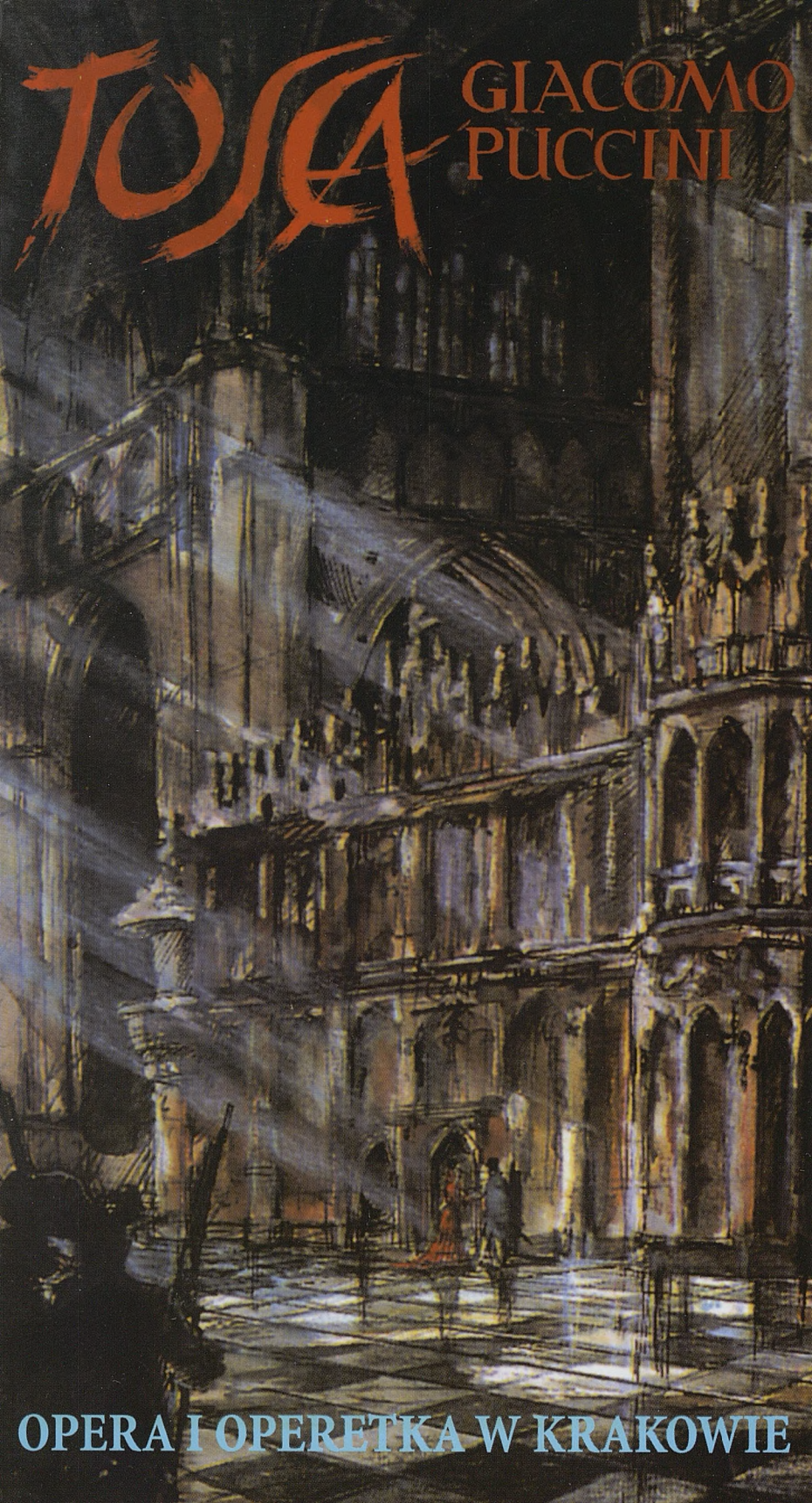

TOSCA

GIACOMO
PUCCINI

OPERA I OPERETKA W KRAKOWIE

Scena Operowa

Giacomo Puccini

TOSCA

PREMIERA/PREMIÈRE 4 maja/May 1997

Scena Operowa w Teatrze im. J. Słowackiego w Krakowie

Opera Stage in J. Słowacki Theatre

in Cracow

Sezon 1996/97

DYREKTOR NACZELNY/GENERAL DIRECTOR

Jerzy Noworol

Z-CA DYREKTORA/VICE DIRECTOR

Barbara Sumek-Brandys

ISBN 83 - 916224 - 3 - 6

Scena Operowa

Giacomo Puccini

TOSCA

Opera w trzech aktach/Opera in three acts

Libretto: Luigi Illica i Giuseppe Giacosa według sztuki Victoriena Sardou

Prapremiera/World premiére: Rzym, 14 stycznia 1900

Premiera polska/Polish premiére: Lwów, 5 maja 1900

REALIZATORZY/REALIZATION

KIEROWNICTWO MUZYCZNE/CONDUCTOR

Andrzej Straszynski

REŻYSERIA/DIRECTOR

Laco Adamik

SCENOGRAFIA/SET DESIGNER

Barbara Kędzierska

PRZYGOTOWANIE CHÓRU/CHORUS LEADER

Ewa Bator

WSPÓŁPRACA REALIZATORSKA/COOPERATION

ASYSTENT REŻYSERA
ASSISTANT DIRECTOR
Ewa Stengl

ASYSTENT DYRYGENTA
ASSISTANT OF CONDUCTOR
Piotr Sułkowski

KOREPETYTORZY SOLISTÓW
REPETITEUR FOR SOLOISTS
Irena Celińska
Małgorzata Westrych

KONSULTACJA JĘZYKOWA
LANGUAGE CONSULTING
Monika Nickel

INSPICJENCI
STAGE MANAGERS
Anna Jaworska
Hanna Podkanowicz-Zarycka

SUFLER, TŁUMACZENIE LIBRETTA
PROMPTER, LIBRETTO TRANSLATOR BY
Dorota Sawka

OBSŁUGA TABLICY ELEKTRONICZNEJ
ELECTRONIC BOARD ATTENDED BY
Iwona Futro-Stepan
Ewa Gąsiewska

OBSADA/CAST

TOSCA

Anna Plewniak
Monika Swarowska-Walawska

CAVARADOSSI

Janusz Dębowski
Imeri Kawsadze
Tomasz Kuk

SCARPIA

Andrzej Biegun
Przemysław Firek

ANGELOTTI

Wiesław Nowak
Konrad Szota

ZAKRYSZTIAN
(Il Sagrestano)

Wiesław Nowak

SPOLETTA

Franciszek Makuch
Paweł Szczepanek

SCIARRONE

Jan Migala
Konrad Szota
Andrzej Wartalski

DOZORCA WIĘZIENNY
(Un Carceriere)

Władysław Guzik

PASTUSZEK
(Un Pastore)

Anna Gajdzik
Kamila Mędrek-Żurek

ORKIESTRA, CHÓR OPERY I OPERETKI W KRAKOWIE

DYRYGENCI

Andrzej Straszynski
Piotr Sułkowski

LIBRETTO

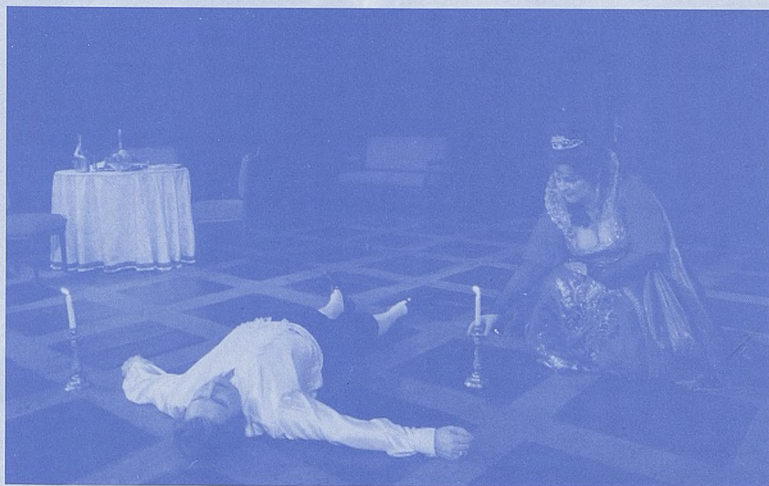
Akcja rozgrywa się w Rzymie 14 czerwca 1800 i rankiem dnia następnego.

AKT I

Kościół Sant'Andrea della Valle, zbliża się południe. Niespokojny, synkopowany motyw towarzyszy pojawieniu się w pustej o tej porze świątyni zdenerwowanego mężczyzny, który na odgłos zbliżających się kroków pospiesznie kryje się w rodowej kaplicy Attavanti. Wchodzi Zakrystian, który przygotowuje przybory malarskie dla pracującego tu nad obrazem Marii Magdaleny artysty Cavaradossiego. Wybija dwunasta i Zakrystian odmawia modlitwę na Anioł Pański. A oto nadchodzi i sam Cavaradossi, który zanim przystąpi do malowania, uświadomi sobie podobieństwo pomiędzy biblijną postacią a widywaną w kościele, modlącą się Nieznajomą. Jego głośne rozmyślenia (aria: *Recondita armonia*) wywołują zgorszenie Zakrystiana, czemu daje wyraz w wypowiedziach na stronie uwagach. Wreszcie się oddala. Z kaplicy stara się niepostrzeżenie wymknąć ukryty tam mężczyzna, lecz zderza się z Cavaradossim, który w wynędzniałym zbiegu zrazu nie rozpoznaje swego przyjaciela Cesare Angelottiego, byłego konsula Republiki Rzymskiej, po jej upadku i restauracji Państwa Kościelnego przez wojska neapolitańskie uwięzionego w zamku św. Anioła, z którego właśnie uciekł. Okazuje się, że tajemnicza Nieznajoma z obrazu jest jego siostrą, markizą Attavanti, która pozostawiła w kaplicy niezbędne przebranie. Ich rozmowę przerywa przybycie ukochanej Cavaradossiego, słynnej włoskiej śpiewaczki Florii Toski. Podejrzewa ona malarza o romans, w czym utwierdza ją znajomo wyglądająca postać z obrazu (arioso: *Non la sospiri la nostra casetta*). Artyście udaje się jednak uspokoić zazdrosną kobietę i przekonać o swej miłości (duet: *Qual l'occhio al mondo può star di paro*). Po jej wyjściu rozlega się armatni wystrzał oznaczający odkrycie ucieczki Angelottiego. Cavaradossi postanawia zatem ukryć przyjaciela w znajdującej się nieopodal swojej willi. Wbiegają: Zakrystian, ministranci i klerycy, rozradowani wieścią o zwycięstwie odniesionym nad wojskami konsula Bonapartego w bitwie pod Marengo. Ich swawole przerywa złowieszcze pojawienie się budzącego postrach prefekta policji, barona Scarpia i jego ludzi. Spodziewa się, że mógł tu znaleźć schronienie poszukiwany zbieg, a jego podejrzenia kierują się dodatkowo na znanego ze swych liberalnych sympatii Cavaradossiego. Znalazwszy wachlarz markizy Attavanti, postanawia za jego pomocą rozbudzić zazdrość w Tosce, mogącej naprowadzić go na ślad Angelottiego, a jednocześnie pozbyć się rywala w nieodwzajemnionych zabiegach o jej względy (*Czym dla Jaga była chusteczka, dla mnie będzie wachlarz*). Tłum wiernych wypełnia powoli świątynię, w której rozpoczyna się dziękczynne nabożeństwo, a złowrogi Scarpia na tle organów i odśpiewanego *Te Deum* snuje swoje podstępne plany (wykonany unisono na tle chóru posępny monolog: *Tosca! Nel tuo cuor s'annida Scarpia*).

AKT II

Gabinet Scarpia na zapleczu Palazzo Farnese, tego samego dnia wieczorem. Samotnego Scarpie prześladowają myśli o niedostępnym dla niego szczęściu odwzajemnionej miłości (monolog: *Ha più forte sapore*). Przez otwarte okno dobiegają dźwięki gawota, granego w reprezentacyjnych apartamentach pałacu, gdzie przebywa neapolitańska królowa Maria Karolina. Nie pojmuwszy Angelottiego, żandarmi przyprowadzają Cavaradossiego. Nie kryjąc się ze swymi przekonaniem, stanowczo odmawia on złożenia jakichkolwiek zeznań. Z nerwową atmosferą przesłuchania kontrastuje rozbrzmiewająca w oddali okolicznościowa kantata, w której na tle chóru śpiewa Tosca. Podsuwa to Scarpia pomysł, aby jeszcze raz posłużyć się kobietą w wydobywciu z więźnia informacji niezbędnych do schwytania Angelottiego. Gdy przybywa ona na jego wezwanie, w przylegającej sali Cavaradossi poddany zostaje torturom. Nie mogąc znieść dochodzących stamtąd jęków dręczonego kochanka, zdesperowana Tosca wyjawia wreszcie kryjówkę Angelottiego. Scarpia z mściwą satysfakcją wydaje Spoletcie rozkaz aresztowania zbiega dopiero wtedy, gdy wniesiony zostaje półprzytomny malarz, który pojmuje, że jego opór i cierpienia były daremne i że został zdradzony przez najbliższą osobę. W tym samym momencie goniec przynosi wiadomość, że ostatecznie zwycięzcami pod Marengo okazali się Bonaparte i dowodzone przez niego francuskie wojska. Resztką sił Cavaradossi intonuje hymn na cześć wolności (*Vittoria! Vittoria!*), czym przypieczętowuje wydany na siebie wyrok. Po jego wyprowadzeniu do celi śmierci pomiędzy Toską i Scarpia rozpoczyna się targ o ocalenie artysty. Baron pozostaje w równej mierze nieczuły na propozycje przekupstwa (monolog: *Già, mi dicon venal*), co błagania o litość (aria Toski: *Vissi d'arte, vissi d'amore* - *Żyłam sztuką, żyłam miłością*). Jediną ceną, która może go zadowolić, jest uległość bohaterki. W zamian obiecuje przeprowadzenie pozorowanej egzekucji

Monika Swarowska-Walawska (Toska), Andrzej Biegun (Scarpia)

i wystawienie żelaznego listu, umożliwiającego kochankom opuszczenie Rzymu. Zdesperowana Tosca przystaje w końcu na ten warunek, lecz gdy wypisawszy glejt Scarpia stara się objąć śpiewaczkę, ta instynktownie chwytając leżący na stole nóż i przebija znienawidzonego oprawcę. Na widok jego martwego ciała nie może powstrzymać się przed wypowiedzeniem znamiennych słów: *i oto przed nim drżał cały Rzym*, a następnie czy to wiedzona wyrzutami sumienia, czy też w odruchu mściwej satysfakcji, ustawia wokół zwłok zapalone kandelabry, a na piersi kładzie mu zdjęty ze ściany krucyfiks, po czym pospiesznie opuszcza miejsce zbrodni.

AKT III

Nazajutrz, taras zamku św. Anioła, około 3 godziny przed świtem. Na wstępie rozlega się motyw intonowany przez cztery waltornie unisono. Następnie dobiegają z oddali odgłosy dzwonnów pędzonego bydła, pieśń nieszczęśliwie zakochanego pasterza, wreszcie dzwony okolicznych kościołów, a w tym rysującej się w tle sceny watykańskiej bazyliki św. Piotra. Przyrowadzony z celi na miejsce kaźni Cavaradossi, zamiast widzenia ze spowiednikiem, w przysługującym skazańcowi ostatnim życzeniu prosi o umożliwienie mu napisania pożegnalnego listu do ukochanej. Na widok rozgwieżdżonego nieba, a następnie budzącego się dnia, pogrąża się we wspomnieniach. Lecz oto przybywa Tosca z radosną wieścią, że już niebawem skończą się ich udręki i odzyskają upragnioną wolność. Gdy Cavaradossi okazuje zaniepokojenie, jakim sposobem uzyskała dla niego ułaskawienie, przyznaje się do popełnionej zbrodni (aria *Il tuo sangue o il mio amore volea*). Pokrzepieni nadzieją kochankowie snują plany na przyszłość (duet: *O dolce mani*), a następnie Tosca, odwołując się do swych doświadczeń aktorskich, poucza Maria jak ma się zachować podczas egzekucji i dla zachowania pozorów udawać nieżywego. Nadchodzi pluton egzekucyjny, z którym bohater odchodzi w głąb sceny. Tosca z oddalenia obserwuje przebieg wydarzeń, a gdy żołnierze odejdą i taras opustoszeje, podbiega do ukochanego i przynagla go, by wstał i wraz z nią czym prędzej uciekał. Okazuje się jednak, że egzekucja była prawdziwa i malarz nie żyje. Tymczasem na taras wbiega Spoletta z żandarmami, gdyż odkryto zabójstwo Scarpia, i nakazuje aresztować podejrzaną Toskę. Kobieta, aby nie dostać się w ręce siepaczy, wspina się na mur i skacze w przepaść.

Opr. Lesław Czapliński

LIBRETTO

All events take place in Rome, on July 14, 1800, and the next morning.

ACT I

The Church of St. Andrea della Valle, approaching noon. A restless, syncopated tune accompanies the appearance of a nervous looking man in the now completely deserted nave of the church. Upon hearing the sound of footsteps in the distance, he scurries away into the shadowy interior of the Attavanti family chapel. Enters the sacristan, who then busies himself with the preparation of the paintbrushes for one Cavaradossi, an artist working on the picture of Maria Magdalene. The church bells sound off the high noon and the sacristan promptly says his Angelus prayer. And soon enough Cavaradossi himself appears on the scene. Before he actually sets out to continue his work on the picture, he ponders the striking resemblance of the biblical woman on his canvas with the elusive lady often coming in to pray in the church. His loud reflections on the subject (an aria: *Recondita armonia*) really shock the sacristan, who rather indignantly comments on the event in clearly audible aside, while slowly taking his leave. The man who had previously hidden himself in a side chapel, now tries to make his exit from church as unobtrusively as possible, but eventually bumps straight into Cavaradossi, who at first fails to recognise in the tattered looking individual his good friend - one Cesare Angelotti, the former consul of the Roman Republic, who - in the wake of its fall and the and the reinstatement of the Ecclesiastical State by the Neapolitan army - had been imprisoned in the Castle of the Holy Angel and just managed to make good his escape. It soon transpires that the elusive lady from Cavaradossi's canvas happens to be his sister, the Marchioness Attavanti, who left behind in the chapel the necessary disguise she would normally use. Their conversation is broken by the arrival of Cavaradossi's beloved, the famous Roman singer - one Floria Tosca. She has been suspecting the artist of having an affair. Her suspicion is further fuelled by the familiar looking features of the woman on the canvas (arioso: *Non la sospiri la nostra casetta*). Cavaradossi somehow manages to alleviate the jealousy of his beloved and convince her of his deep running affection for her (a duet: *Qual occhio al mondo puo sturdi paro*). After she has left, the thundering sound of a cannon shot can be heard, announcing that Angelotti's escape has been finally discovered. Cavaradossi swiftly decides to hide his friend safely away in his nearby villa. A number of people run into the church: the sacristan, followed by the alter-boys and the young clergymen, all of them

Imeri Kawsadze (Cavaradossi)

Monika Swarowska-Walawska (Tosca), Janusz Dębowski (Cavaradossi)

rejoicing at the news of victory over the army of the consul Bonaparte in the battle of Marengo. Their happy prancing about is stopped by the sudden arrival of the sinister looking and fear inspiring prefect of police, one Baron Scarpia and his henchmen. He has been clearly expecting to find here his much wanted fugitive, although his suspicion also falls upon Cavaradossi, notorious for being articulate with his liberal sentiments. Having accidentally stumbled across a fan apparently lost by Marchioness Attavanti during her hasty retreat, he promptly embarks upon a rather sinister plan: by arousing jealousy in Tosca he might just kill two birds with one stone - make Tosca quite unwittingly help him find Angelotti, the fugitive, and by the same token rid him of his rival in his hitherto most unsuccessful attempts to win her affection (*What a handkerchief was to Yago, a fan would be to me*). The congregation is slowly filling in the empty naves of the church and the thanksgiving service soon begins. The sinister looking Scarpia, with the powerful *Te Deum* and organ music in the background, starts plotting his conspiracy (grim sounding monologue, rendered in unisono: *Tosca! Nel tuo cuor s'annida Scarpia*).

ACT II

Scarpia's office at the back of the Palazzo Farnese, in the evening of the same day. Scarpia is overcome by the grim thoughts of an unattainable bliss that only a truly reciprocated love can bring to man (a monologue: *Ha piu forte sapore*). Through an open window the tune of a gavotte is wafting in, apparently coming from the stately apartments of the palace, where the Neapolitan queen - Maria Caroline - is in residence. Having obviously failed to capture Angelotti, the gendarmes bring in Cavaradossi instead. Cavaradossi steadfastly refuses to make any testimony, while being quite openly vocal with his political sentiments. The heavy and overpowering atmosphere of an attempted interrogation remains in a sharp contrast with the sprightly sounds of a cantata, coming over from somewhere in the direction of the church. Tosca's voice quite distinctive against the chorus. This gives Scarpia a sudden flash of inspiration: why not use a woman ploy in yet another attempt of his flash of inspiration: why not use a woman ploy in yet another attempt of his desinet to drag out of Cavaradossi some

useful information that might them lead to apprehending Angelotti. When Tosca arrives in Scarpia's quarters upon being given his summons, Cavaradossi is being subjected to torture in the adjacent room. Unable to listen to the screams of the tortured lover, Tosca eventually beaks down and tells Scarpia where Angelotti's hideout is. Scarpia, with a truly malicious satisfaction, then orders Spoletta to arrest the fugitive, although not before the barely alive Cavaradossi is brought into the room, now painfully aware that all his suffering and gallant resistance has really been in vain, as he has been betrayed by the person closest to his heart. At this point a messenger enters the room announcing that in fact it had been Napoleon and the French army that eventually won the battle of Marengo. Cavaradossi, summoning the rest of his strength, intones the hymn to the valour of the victorious French soldiers (*Vittoria! Vittoria!*), thus sealing his own fate, as it were. After Cavaradossi has been taken away, to be put on the death row, Tosca starts bargaining for his life with Scarpia. The Baron seems to be equally impervious to her attempts at bribery (monologue: *Gia mi dicon vena*) as to her heart rendering appeals to have mercy over her love (Tosca's aria: *Vissi d'arte, vissi d'amore*). The only price for her lover's life that Scarpia would be prepared to accept would be nothing short to Tosca's actually allowing him to have his way with her. In return he promises to stage-manage Cavaradossi's execution and issue an "iron letter", that would allow them to leave Rome unchallenged by the sentries. Eventually Tosca agrees to do his bidding. Scarpia, having just written out the document, tries to pull Tosca towards him, but she instinctively grabs the knife lying on the table and stabs the much hated man through the chest. Looking down at his dead body, she cannot help saying: And so all of Rome used to tremble in fear of this man. Then, either overwhelmed by the sudden remorse at her deed, or maybe as a gesture of grim satisfaction, she proceeds to light up the candlesticks, putting them around Scarpia's body and the crucifix - taker, off the wall - on his chest, then she hastily leaves the scene of the crime.

Przemysław Firek (Scarpia)

AKT III

The next morning. On the terrace of the Holy Angel, around three o'clock, just before sunrise. Initially, a tune played by four French horns may be heard, slowly blending with the jingling of cow bells, then with the sorrowful song of an unhappily enamoured shepherd, eventually with the tolling of the church bells from all around; the dome of St. Peter's basilica just discernible in the background of the stage. Cavaradossi, just brought over from his cell to the place of execution, refuses to talk to the confessor, asking for a chance to write a letter of farewell to his beloved instead, as the last wish of a convicted man. Looking up at the star spangled sky, just beginning to go grey before sunrise, Cavaradossi becomes engulfed in the happy memories. But here comes Tosca, bringing the good tidings to her lover - there will be misery no more and their freedom is just a pace away. When Cavaradossi gets really anxious about how she may have managed to secure clemency for him, she simply confesses to her crime (the aria: *Il tuo sangue o il mio amore*). Having taken heart at the news, the two lovers start making plans for the future (the duet: *O dolce mani*). Then Tosca, summoning her stage experiences, tries to instruct Mario how to behave during the execution, in order to feign his death convincingly. The firing squad manches in and Cavaradossi walks away with them towards the very back of the stage. Tosca is keenly watching from a distance whatever is happening round the back. When the soldiers from the firing squad eventually leave the terrace, Tosca runs to her lover, urging him to get up and run away with her. Albeit it soon transpires that the execution was not stage-managed at all and Cavaradossi is really dead. In the meantime, Spoletta runs into the terrace with his gendarmes, as the demise of Scarpia has been discovered, ordering them to arrest Tosca on suspicion of Scarpia's murder. Tosca, desperate not to be taken alive by Spoletta's henchmen, climbs the battlements and then plunges to her death off the very top.

Lesław Czapliński

Na pierwszym planie Janusz Dębowski (Cavaradossi)

I skrzypce

Swietłana Siemiannikowa (koncertmistrz)

Paweł Wójtowicz (II koncertmistrz)

Ewa Sobczak

Teresa Szarek

Irena Wójtowicz

Barbara Łobaczewska-Kuźnia

Igor Laszkiewicz

Anna Nęcka

Adam Ziętkiewicz

Michał Sternicki

Edyta Szlachetka-Hajto

II skrzypce

Iwona Ibek-Milewska

Bożena Baran-Darska

Tomasz Kuźnia

Halina Boroni

Ewa Welanyk

Jan Malik

Agnieszka Majerska

Angela Sznicar

altówki

Oleksandra Michajlenko

Igor Petryczenko

Vitalij Michajlenko

Małgorzata Piekarczyk

Maria Drak

Piotr Augustyn

Janusz Chrzanowski

wiolonczele

Barbara Drobnik-Jakóbk (koncertmistrz)

Alina Grochala

Krzysztof Wójtowicz

Barbara Wrońska-Korzeniowska

Danuta Pańczyk

Stanisława Komońska

Leszek Pacanek

kontrabasy

Jerzy Porosło

Marek Lewandowski

Marek Bednarczyk

flety

Janusz Pańczyk

Wiesław Suruło

Małgorzata Gładys

oboje

Leonid Pozdeev

Mirosław Drak

Sylvia Tomera-Długosz

klarnety

Jerzy Krowicki

Dezyderiusz Boroni

Ryszard Cieśla

Stanisław Olko

fagoty

Arkadiusz Babiński

Marcin Krakowski

Patryk Krzyszkowski

waltornie

Jarosław Jaworski

Ryszard Rakoczy

Paweł Siedlik

Antoni Pietras

Marek Jałocha

Andrzej Szkaradek

trąbki

Marek Domagalski

Jacek Król

Maurycy Biesiadecki

puzony

Bogdan Piznał

Arkadiusz Bała

Krzysztof Węgrzyn

Wacław Fular

tuba

Jarosław Janecki

perkusja

Sylvia Romek

Maria Stojek

Marcin Kotarba

Jacek Wać

harfa

Liliana Kosiorowska-Wysocka

fortepian

Maria Mazurkowska

Inspektorzy

Janusz Pańczyk

Paweł Siedlik

Bibliotekarz

Leszek Pacanek

Kierownik Chóru

Ewa Bator

Asystent Kierownika Chóru

Maciej Kozłowski

Soprany

Alina Antonik
 Zofia Ciszewska
 Maria Czarnecka-Reichel
 Joanna Grandys
 Bogumiła Gorczyca
 Małgorzata Hyży-Wypart
 Bożena Kielbińska
 Kamila Mędrek-Żurek
 Elżbieta Mikulska
 Joanna Rakoczy
 Aleksandra Sotnicka
 Małgorzata Sznajder-Dziechciowska
 Anna Wątrobska-Jękot
 Maria Węgrzyn
 Jadwiga Wierzbicka-Delekta
 Lidia Zoń-Raymond

Alty

Agnieszka Czekaj-Janicka
 Agata Gondek
 Anna Gajdzik
 Maria Mitkowska *
 Lucyna Ordon-Klimczak
 Maria Pawlisz
 Joanna Piękoś
 Lidia Pirowska
 Teresa Tippe
 Monika Wojtasiewicz-Oleniak

Tenory

Andrzej Całka
 Jarosław Dijuk
 Józef Garlak
 Krzysztof Kogut
 Maciej Kozłowski
 Dariusz Palonek
 Wiesław Popiołek
 Wojciech Radoń
 Adam Rusek
 Paweł Szczepanek
 Łukasz Zakrzewski
 Artur Zgrajka

Barytony

Krzysztof Kielbiński
 Stanisław Knapik
 Jan Migala
 Andrzej Wartalski
 Andrzej Kusza

Basy

Marcin Herman
 Adam Kossek
 Józef Perun
 Ludomir Rogalewski
 Adam Sadzik

Inspektor

Maria Pawlisz

Bibliotekarz

Bożena Kielbińska

Akompaniator

Oleg Sznicar

Kierownik Działu Koordynacji Pracy Artystycznej
Iwona Futro-Stepan

Kierownik Działu Marketingu
Katarzyna Woźniak

Z-ca Kierownika Działu Marketingu
Ewa Świderska-Winnicka

ZESPÓŁ TECHNICZNY

Kierownik Działu Technicznego
Magdalena Zagórska

Kierownik Sceny
Tadeusz Sajak

Kierownik Pracowni Elektrycznej
Józef Rybarczyk

Kierownik Pracowni Krawieckiej Damskiej
Alicja Tekiela

Kierownik Pracowni Krawieckiej Męskiej
Ewa Dura

Kierownik Pracowni Perukasko-Fryzjerskiej
Jadwiga Bąk-Gach

Pracownia Akustyczna
Zbigniew Zawisław

Pracownia Modniarska
Helena Dziubek

Pracownia Malarska
Marek Jarosz

Pracownia Ślusarska
Franciszek Szumny

Pracownia Stolarska
Henryk Czarnecki

Pracownia Modelatorska
Wacław Didur

